

V.

Bước xuống xe tại xa cảng Miền Tây, Kỳ Sơn nhìn đồng hồ. Đã hơn 2 giờ trưa. Vợ vã lên xe honda ôm, anh về thẳng nhà Di ruột ở đường Cách Mạng Tháng Tám.

Bước vào nhà, Kỳ Sơn được đón tiếp bằng một tràng:

- *Ghê! Đi mãi giờ này mới về, sao hông đi tới khuya về luôn? Xí! Chờ muốn mục xương! Giao nhà cho đó! Trễ giờ học của người ta hết rồi!*

Kỳ Sơn còn đang hoa mắt vì từ ngoài đường nắng gắt mới bước vào nhà đầy bóng tối nên chưa nhận ra ai nói thì một cô gái từ trong, tay xách túi bước ra, dắt xe, nồ máy lao đi một cách vội vã nóng nảy.

Vừa nhìn theo, anh vừa cố đoán tìm xem đó là ai. Chợt anh vồ vồ trán như nhớ ra. Anh lắc đầu và đi vào trong.

Tắm rửa vội vã, anh tìm cái gì để lót dạ. Xong đâu đó, anh đóng cửa lớn trước nhà lại, lên lầu một.

Anh đi thẳng đến một phòng trên lầu một, vặn tay nắm, cửa mở, anh bước vào với thái độ hơi ngại ngại một điều gì.

Căn phòng bừa bãi áo quần, anh chọn một cái áo đang treo, ngắm nghía, rồi anh thay áo đang mặc, xong anh ngã lưng cho bớt mệt trên chiếc giường trước mặt.

Đang nằm, anh nhìn lên bàn viết bên cạnh, thấy một tập album, anh tò mò giở ra xem. Cuốn album trống rỗng, chỉ duy có một tấm ảnh màu chụp kiểu bán thân, hình một cô gái thật xinh đẹp. Rút tấm ảnh ra khỏi cuốn album, anh đọc thấy dòng chữ sau lưng tấm ảnh: *"Tặng anh Kỳ Sơn. Thùy My của anh"*

Kỳ Sơn thù người ngắm tấm ảnh rất lâu. Cát lại chỗ cũ, anh nằm dài trên giường gôi đầu trên hai cánh tay thõ ra ngao ngán.

Có tiếng chuông gọi cửa.

Kỳ Sơn bật ngồi dậy. Đang do dự thì tiếng chuông lại reo lên lần nữa. Anh đi xuống mở cửa

Thùy My reo lên:

- *Ồ! hay quá! Chỉ sợ anh đi Kontum chưa về. Chuyến đi ra sao hở anh? Chắc vui lắm ha!*

Nàng nói một hơi. Kỳ Sơn nhìn Thùy My chưa kịp trả lời. Nàng vừa dắt xe vào, không đợi anh nói gì, nàng nói tiếp một hơi nữa:

- *Anh mới về tới phải không? Hồi 11g em có ghé ngang qua đây thì anh chưa về. Chuyến đi có kết quả chứ anh?*

Kỳ Sơn chỉ ậm ừ. Rút khóa ra khỏi xe, Thùy My quay lại nhìn sững Kỳ Sơn một lúc, rồi nói:

- *Hôm nay trông anh lạ quá! Hơi đen hơn chắc do đi đường nắng bụi, nhưng có gì vậy anh?*

Kỳ Sơn giật mình chưa biết trả lời ra sao, nàng nói tiếp:

- *Thôi! Chuyến đi tính sau. Đóng cửa lại đi anh! Lên phòng em nói chuyện*

này anh nghe.

Kỳ Sơn ngoan ngoãn. Thùy My nắm tay Kỳ Sơn lôi đi như dắt một đứa bé. Lên giữa cầu thang, cô nàng đứng khựng lại nhìn Kỳ Sơn chăm chú:

- Hôm nay trông anh là lạ làm sao!

Họ bước vào phòng. Thùy My từ đằng sau lưng ôm chặt lấy Kỳ Sơn, làn hương quyến rũ và phần mềm mại nhất, ấm áp nhất của nàng đang áp sát vào lưng anh, cả hai thứ làm anh nổi gai ốc khắp cả châu thân. Anh chẳng kịp, chẳng biết, hay chẳng muốn làm gì cả để phản kháng. Tiếng Thùy My nhè nhẹ thom tho từ đằng sau:

- Em có tin vui. Đố anh biết tin gì?

Kỳ Sơn im lặng như chưa thoát khỏi cơn mộng ảo.

- Cho anh đoán thử!

Kỳ Sơn chỉ biết lắc lắc đầu, dùng hai tay, anh nắm lấy một tay của Thùy My đan nhau trước bụng anh, anh định gỡ ra. Thùy My nói như rên rỉ:

- Oì! Hôm nay anh dốt quá! Chẳng còn hiểu gì hết! Sao vậy anh?

Kỳ Sơn rùng mình, khi nghe thấy đôi môi nóng bỏng của nàng lướt đi lướt lại trên cổ anh. Nàng bỗng buông anh ra

- O! Anh sao vậy?

Nàng đẩy Kỳ Sơn ngồi bịch xuống giường, hai bàn tay ôm lấy mặt anh lắc lắc:

- Kỳ vậy! Anh lạ quá! Em nói thật đấy! Có cái gì...?

Kỳ Sơn lắc đầu nhìn thẳng vào mắt cô gái. Nàng nhìn lại một cách vừa ngơ ngác, vừa dò tìm, hơi âu lo.

- Lạ quá! Sao vậy anh? Có cái gì nói cho em nghe đi! Mơ mơ làm sao! Giận em phải hôn?

Nàng ôm lấy đầu của Kỳ Sơn, áp sát khuôn mặt thanh tú của anh vào ngực ấm áp của nàng vừa thỏ thẻ:

- Tại vì hôm đó em thấy anh chường quá! Nói chuyện bay bướm với mấy cô gái, bỏ em ngồi một mình làm em tủi muốn chết! Em phải đi về chứ sao!.... Và lại hôm đó em còn phải về đi học nữa chứ! Thôi cho em xin.

Kỳ Sơn lúc này đã hơi bình tĩnh nên nói được:

- Không! Không có gì đâu em!

Buông Kỳ Sơn ra, nàng ngồi xuống bên cạnh anh.

- Thiệt hả! Nàng hăng hái khoe:

- Tin vui em định nói với anh là gì anh biết không? Giấu ba Mẹ hết sức, chuyện hai đứa mình yêu nhau, thế mà Ba Mẹ cũng biết.

Nàng cười một cách hồn nhiên:

- Lẽ ra phải một bài “moral” tầm cỡ đó! Ai ngờ mẹ nói sao anh biết không?

Kỳ Sơn tham gia vào:

- Sao?

- Mẹ bảo con gái là phải cẩn thận! Đừng để con trai nó khinh, và cho rằng

mình dễ dãi. Còn ba thì im re!

Thùy My xi vào trán Kỳ Sơn:

- *Đó! Biết chưa!*

Kỳ Sơn nhập cuộc hẳn:

- *Đúng rồi em ạ! Anh đồng ý với mẹ lắm!*

Thùy My đứng dậy, hai tay chống lên hông:

- *Thiệt hông! Nói thì nhớ giữ lời! Để em xem anh có giữ lời không.*

Chợt nàng nắm hai tay Kỳ Sơn kéo đứng lên:

Hôm nay cứ mãi lo nói chuyện, anh chưa hôn em gì hết!

Nàng vòng tay ôm cổ Kỳ Sơn, áp sát mặt nàng vào mặt anh, hơi thở nàng dồn dập. Kỳ Sơn lúng túng, để mặc nàng muốn làm gì thì làm. Nụ hôn với làn hương của nàng làm cho anh từng chút, từng chút biến đổi, vô tình anh ôm sát nàng hơn, có lúc gần như xiết chặt nàng vào anh. Bỗng anh giật mình, buông nàng ra, gỡ nhẹ rồi ngồi xuống.

Sợ Thùy My giận, anh nắm lấy tay nàng vỗ nhẹ nhẹ.

Thùy My vuốt lại mái tóc rối, thở thê:

- *Anh làm sao vậy? Bệnh hử anh?*

Kỳ Sơn gật đầu.

- *Hôm nay anh bệnh thật mà!*

Thùy My:

- *Em quên kể anh nghe một chuyện nữa. Anh đã hứa với em lúc chúng mình đi chơi Thanh Đa, anh viết bài “tấu khúc cho Em”, anh đã viết chưa?*

Thùy My nũng nịu:

- *Hai tháng rồi anh viết được nốt nhạc nào chưa? Hử anh!*

Kỳ Sơn ngạc nhiên hết sức, nhưng chợt hiểu, anh trấn tĩnh được ngay:

- *Anh nhớ nhưng bận quá, anh chưa viết được gì.*

Cố làm ra giọng bình thường, anh tiếp như năn nỉ:

- *Nhưng anh sẽ viết mà!*

Thùy My giận dỗi:

- *Thấy chưa, em biết ngay!*

Kỳ Sơn xin lỗi:

- *Anh sẽ viết mau thôi!*

Nàng phân khởi:

- *Nhớ viết cho đàn dây nghe anh! Anh này! Em có kể cho thầy Phạm Phú, cho tụi bạn violon của em nghe nữa. Ông thầy tỏ dấu không tin, còn cười bảo đem cái “tấu khúc của cô” vào đây, tôi dựng cho! Ta có đủ “quân”. Tấu khúc đúng kiểu đấy nhé! Đừng có mà “tấu khúc nghĩa bóng” đấy!*

Thùy My nhún vai nhìn Kỳ Sơn cười:

- *Khi để chưa!*

